

LENINA KAROĢS

VISU ZEMJU PRŌLETĀRIESI,
SAVIENOJĪETIES!

OTRDIENĀ,
1986. GADA
12. AUGUSTA
Nr. 96 (5480)

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš
1950. gada aprīļa.
Maksā 3 kap.

Tikšanās ar žurnālistiem

Vakar Latvijas Komunistiskās partijas CK pirmais sekretārs B. Puġo Preses namā tikās ar republikānisko laikrakstu «Cīņa» un «Sovetskaja Latvija» redakcijas kolēģiju un partijas biroju locekļiem. Viņš iepazīs ar žurnālistu darba apstākļiem un ar viņu darba plāniem.

Sarunas gaitā tika apspriesti laikrakstu uzdevumi pārkārtošanās paātrināšanā un republikas darbaļaužu mobilizēšanā sekmīgai PSKP XXVII kongresa lēmumu izpildei. B. Puġo izteica vairākas kritiskas piezīmes un priekšlikumus attiecībā uz laikrakstu publikāciju satura uzlabošanu un iedarbīguma paaugstināšanu, sakaru nostiprināšanu ar darba kolektīviem, partijas organizācijām, padomju un saimnieciskajiem orgāniem. Ipaša uzmanība tika veltīta kritikas un paškritikas attīstīšanai un atklātuma paplašināšanai.

Žurnālisti, kas runāja tikšanās laikā, pastāstīja par saviem radošajiem plāniem un savām problēmām, par rezervēm, kuras viņi paredz izmantot iespējama vārda iedarbīguma paaugstināšanai.

LATINFORM

Mūsu republika

Celtnieku darba analīzē šajā gadā un viņu uzdevumiem nākamajā laikā posmā bija veltīta Latvijas Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas organizētā apspriede. Tajā piedalījās atbildīgi partijas un padomju darbinieki, ministriju un resoru vadītāji, būvindustrijas un citu republikas tautas saimniecības nozaru uzņēmumu partijas komiteju sekretāri un vadošie speciālisti. Latvijas PSR Ministru Padomes priekšsēdētāja vietnieces N. Denisenko referātā tika atzīmēts, ka divpadsmitajā piecgadē celtniekiem izvirzīti sarežģīti uzdevumi. Krasi pieauguši kapitālieguldījumi par visu finansēšanas avotu līdzekļiem. Tie sasniegs gandrīz desmit miljardus rubļu.

Ipaša uzmanība apspriedē tika veltīta PSKP XXVII kongresa izvirzītās dzīvokļu celtniecības programmas realizēšanai. Tika atzīmēts, ka tās sekmīgai izpildei jābūt stingrā partijas kontrolē. Taču visur tas tā nav. Liepājā un astoņos republikas rajonos pirmajā pusgadā netika izpildīti uzdevumi dzīvokļu nodošanā ekspluatācijā. Šie fakti pelnā visstingrāko novērtējumu.

Latvijas Komunistiskās partijas CK biroja sēdē tika izskatīts jautājums par darbu, ko veic republikas Valsts agrorūpnieciskās komitejas partijas organizācijas komunisti, lai paātrinātu

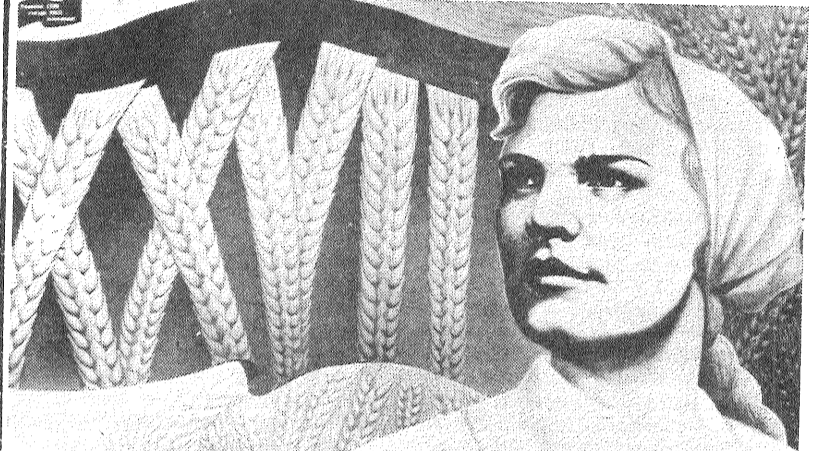
zinātniski tehnisko progresu lopkopībā. Tika atzīmēts, ka nozāres kolektīvi ievieš progresīvās tehnoloģijas, rekonstruē un modernizē lopu novietnes, rūpējas par lopkopības kadru profesionālās meistarības izaugsmi.

Tomēr veiktie pasākumi kopumā neatbilst prasībām, ko izvirzījis PSKP XXVII kongress. Piemēram, gausi tiek samazināts laiks, ko prasā augsti efektīvu izstrādņu ieviešana ražošanā, vēl arvien liels ir roku darba īpatsvars, ir vairāki citi trūkumi. Latvijas Komunistiskās partijas CK birojs atzinis veikto darbu par nepietiekamu un pieņēmis lēmumu, kurā uzliek par pienākumu republikas Valsts agrorūpnieciskās komitejas partijas komitejai celt organizatoriskā un politiskā darba līmeni zinātniski tehniskā progresa ieviešanā lopkopībā. Izstrādāti konkrēti pasākumi trūkumu novēršanai.

Rīgā notika starptautiska sanāksme jūras alģu aizsardzībā un rūpnieciskajā izmantošanā. Tās dalībnieki noklausījās un apsprieda referātus, izstrādāja skaidrus ieteikumus jaunattīstības zemēm, kas ir ieinteresētas paplašināt pasaules okeāna bagātību izmantošanu. Daudzām Āzijas, Āfrikas un Latīņamerikas zemēm apģāde ar pārtiku taču ir ārkārtīgi svarīga problēma.

Mūsu zemē uzkrāta ievērojama pieredze jūras alģu izmantošanā, tā interesē citu zemju speciālistus.

LATINFORM

НА ПОВНИГ ТРУДОВОЙ-ГОТОВЫ!

Mākslinieka A. Birjukova plakāts.

Izdevniecība «Plakat»

Sacensības uzvarētāji

GRAUDAUGU NOVĀKŠANA LAIKA POSMĀ
NO 4. LIDZ 11. AUGUSTAM

Kompleksās tehnoloģiskās vienības — Anitas Ivdres (284 balles) — M. Gorkija kolhozā, Zenona Skuteļa (222 balles) — kolhozā «Sarkanā ausma», Jāņa Lozdas (215 balles) vienība Dzeržinska kolhozā.

Labākie kombainieri — Jāzeps Anspoks (203 balles) Dzeržinska kolhozā, Teodors Baltmanis (194 balles) kolhozā «Zelta vārpa» un Juris Bronka (191 balles) kolhozā «Zelta vārpa».

Komjauniešu un jauniešu kolektīvi — Antona Brica (195 balles) kolhozā «Sarkanā ausma», Elzas Elstes (183 balles) Dzeržinska kolhozā un Ivana Kudrjašova (153 balles) Suvorova kolhozā.

Labākie jaunie kombainieri — Jāzeps Anspoks (203 balles) Dzeržinska kolhozā, Juris Bronka (191 balles) kolhozā «Zelta vārpa» un Antons Bricis (157 balles) kolhozā «Sarkanā ausma».

Vārds preses grupām

Linus — tehnikas ziņā

Visus linus noplūkt ar kombainiem, atpogājot, noklāt mērcēties bagātīgajās augsta rasās un zūt saulē. Sādas saistības uzņēmušas divas kombainu apkalpes: traktorists Francis Verze ar kombainieri Stanislavu Geidū un traktorists Voldemārs Šnepsts ar kombainieri Jāni Vucēnu. Viņiem nodotas platības katram savā iecirknī. Taču, ja rodas vajadzība, visi strādā kopā.

Novākta trešā daļa linu lauku, kas ir 150 hektāri. Apzāvētie salmiņi turpat uz lauka tiek šķīroti un pēc tam piegādāti valstij. Tos ieskaita labā kvalitātē — ar numuriem 1,25 un 1,50.

L. POPENKOVA,

Raiņa kolhoza galvenā dispečera vietniece

Medus tonnas

Rajona saimniecībās arī dravniekiem pienācis «plaujas laiks». Viņi uzsākuši medus sviešanu. Pirmie rezultāti apmierina. Valstij jau pārdotas vairāk nekā divas ar pusi tonnas saldās produkcijas, kas ir gandrīz puse no plānotā.

Uztecami pastrādājuši Lenina kolhoza biškope Velta Zeilīna. Plānoto 400 kilogramu vietā valstij pārdoti 1 650 kilogrami preču medus.

M. JAUDZEMA

Palīdz rīdzinieki

Aglonas padomju saimniecības laudim viena no galvenajām rūpēm bija sagādāt pietiekami daudz lopbarības sabiedriskajam ganāmpulkam. Saja darbā lielu palīdzību sniedza šefi, mūsu pastāvīgie talcinieki — Rīgas apavu ražošanas apvienības «Pirmajis Maijs» strādnieki.

Siena talkā apavu ražotāju pirmā grupa bija nodarbināta sausās lopbarības iekraušanā un nokraušanā šķūņos. Ievērojami pārsniedzot dienas normas, talcinieki sagatavoja 223 tonnas sienu.

Nākamā rīdzinieku grupa jūlija otrajā pusē sarūpēja 154 tonnas sienu un otrreiz izravēja

1,6 hektārus lopbarības biešu. Arī ražas novākšanā darba pa pilnam. Pēc mūsu lūguma saimniecībā atkal ieradusies talcinieki. Viņi kopā ar sovhoza laudim rūpējas, lai kūlums izkaltētu no nakti klētīs. Centīgi savus pienākumus veic Viktors Judins, Ojārs Līderis, Aivars Baltņikovs, Viktors Solovjovs un citi. Esam pateicīgi šefiem — gan tiem, kuri saules pārpilnās dienās sekmīgi gatavoja lopbarību, gan šodienas talciniekiem.

L. LIVDANE,

Aglonas padomju saimniecības arodkomitejas priekšsēdētāja

Pārskats

par graudaugu novākšanu, zemes aršanu un linu plūšanu līdz šā gada 11. augustam (pēc RARA dispečerdieneštatiem procentos)

Saimniecība	Novākts graudaugu	Apars ziemaiem	Noplūkts linu
«Krasnij Oktjabrj»	64	84	39
Raiņa	56	100	28
K. Marksa	56	67	2
Leņina	54	89	6
«Sarkanā ausma»	51	60	—
M. Gorkija	48	100	31
Oškālņa	47	100	8
«Vārkava»	45	85	19
Dzeržinska	45	60	9
«Zelta vārpa»	44	68	*
Kirova	43	100	26
«Sīļukalns»	43	75	18
«Rīts»	42	104	*
«Dzintars»	41	59	22
Aglonas p. s.	39	93	*
«Nākotne»	37	78	10
«Dubna»	36	50	6
Suvorova	34	87	34
Rudzātu p. s.	33	71	*
Rušonas p. s.	29	62	*
RAJONĀ	44	79	18

Salmu sagatavošanā esam pieveikuši trešdaļu no plānotā: sagādātas 9 424 tonnas. Kaut kolhozs «Krasnij Oktjabrj» un Oškālņa kolhozs gatavo jau otro tūkstoši tonnu, viņiem plāna izpildes procenti nav tik iespējami kā kolhozā «Zelta vārpa». Šeit sarūpēti 65 procenti no vajadzības (680 tonnas). Uzdevumu pāri pusei paveikuši Leņina un Raiņa saimniecībās, kolhozos «Vārkava» un «Dzintars». Atpaliek aglonieši un suvorovieši.

Raža—86: tempus, kvalitāti!

Graudu laiks K. Marksa kolhozā ir tas, kad visi dienesti uzņem maksimālos apgrīzienus. Kaltēs arī naktis melnūmā darba spriegums nemazinās, Peiēšos diennakti apstrādā 90 līdz 100 tonnas graudu. Čakli strādāts.

Saimniecības galvenais agronoms Donāts Valainis uzteic kaltes meistaru Andri Bricu. Kaut gan jaunā kalte strādā otro sezonu, taču pirms palaišanas bijis ko noņemt. Pagājušajā gadā te darbojies gadījuma cilvēks, un kaltes saimniecība krietni nolaista.

Andris Bricis šopavasar atgriezies no dienesta Padomju Armijā. Kad jūlija sākumā valde viņu aicināja ņemt savās rokās šo objektu, neatteicās. Un pēc pāris nedēļām ziņoja: kalte var pieņemt jaunā ražu.

ATELĀ: K. Marksa kolhoza
Pelēču kaltes meistars Andris
Brics.

J. SILICKA foto

Raiņa kolhozā jau ilgu gadu teicami strādā mehanizators komunist Ignats Putāns. Viņa dēls Evalds godam pārņemto un turpina ģimenes darba tikumu un slavu. Pērn komjaunietis E. Putāns bija labākais kombainieris saimniecībā. Arī šoruden viņš ir lideru vidū. Tēvs un dēls strādā vienā kombainu grupā.

A. RANCĀNA foto

Arodbiedrību dzīve

Galvenais —
pārkārtoties pašiem

- VAI VISI SOCIĀLISTISKĀS SACENSĪBAS DALĪBNIEKI ZINA PAR TO, KA VIŅI SACENSĀS?
- FORMALISMA CEĻONI. ROKAS PAR ISĀM, LAI STRĀDATU AR CILVĒKIEM.
- ARODBIEDRĪBU DARBA CENTRĀ — CILVĒKS UN VIŅA IKDIENA.

Par pārkārtošanos mūsu sabiedrības dzīves visdažādākajās sfērās tagad runā un raksta daudz. Daudz ir arī visdažādāko uzskatu par arodbiedrību darba pārkārtošanas galvenajiem virzieniem. Taču galvenais šajā ziņā, manuprāt — cīņa pret formalismu un izskaistināšanas kaiti, katrā darbinieka personīgās attieksmes radikāla izmaiņana. Vēl pārāk bieži mums gādā situācijas, kas visnotaļ atgādina to, kāda atainota Ilja un Petrova neizmirstamajā «Zelta telā». Atgādināšu tās būtību. Augstākstāvoša instance saņem visai apšaubāmu atskaiti par neeksistējošu arodbiedrību skolas darbu un, kā saka, piever acis. Uz hierarhijas nākamā pakāpiena skolas esamība jau nerada ne mazākas šaubas. Gluži otrādi — tur skolu iedomājas kā solidu akmeņu ēku, uz kuru vakaros steigjas pārauguši skolēni.

Vai situācija, kāda rajonā ir izveidojusies sociālistiskās sacensības organizēšanā, nav līdzīga? Saskaņā ar arodkomiteju iesniegtajiem pārskatiem kolhozu, padomju saimniecību, rūpniecības uzņēmumu un organizāciju kolektīvu sociālistiskajā sacensībā lauksaimniecības darbinieku arodbiedrībā piedalās vairāk nekā 10 tūkstoši cilvēku (81 procents no visa strādājošo skaita). Skatīti tādi ir pat vairāk nekā apmierinoši. Taču īstenošanu var redzēt tikai pašās saimniecībās. Kolhozā «Rīts», Dzeržinska, Raiņa kolhozos un citās saimniecībās par nopietnu problēmu kļuvusi pat elementāri sacensības organizēšanas jautājumi. Cilvēki nav lietas kursā ne tikai par kaimiņu darba rezultātiem, bet nezina pat savus panākumus. Nemaz nerunājot par to, ka daudzi no viņiem par piedalīšanos sociālistiskajā sacensībā pat šaubās. Protams, kas gan tā ir par sacensību, ja strādājošie nejut sacensību, nav informēti par rezultātiem?

Mūs vēl bieži ieaļā labvēlīgi pārskati un panākumi ražošanā. No pirmā acu uzmetiena šķiet grūti un nevaļadzīgi šaubīties, jo rajona saimniecības vairākkārt ir bijušas republikas sociālistiskās sacensības uzvarētājas, bet 1985. gadā — pat Vissavienības uzvarētājas. Grūti, taču — nepieciešami. Formalismu un izskaistināšanu visās to izpausmēs vajag iznīcināt.

Visiem ļoti zināmi kritēriji, pēc kādiem piešķir nosaukumu «Komunistiskā darba trieciennieks». Kritēriji ir augsti. Un nosaukuma piešķiršana ir morāls pamudinājums tikai pašiem jābūt. Taču — kā lai izskaidro fakti, ka vienā no rajona spēcīgākajām saimniecībām — Kirova kolhozā — komunistiskā darba trieciennieku ir tikpat daudz cik Suvorova kolhozā. Nevienu nav noslēpums, ka tieši pēdējā saimniecība nebūt nav augsta darba ražīguma un labas disciplīnas paraugs.

Īpaši paskaidrojumi laikam gan nav vajadzīgi. Vienkārši spēcīgākajās padomju saimniecībās un kolhozos nosaukuma «Komunistiskā darba trieciennieks» piešķiršana nav formalitāte — tas ir ledarbiģis morāls pamudinājums, kas kļuva par tādu pēc tam, kad administrācija un sabiedriskās organizācijas to izprata kā līdzekli, kas dod reālus augļus. Iedomājieties, teiksim, situāciju, kad kolektīva cilvēkam publiski tiek atņemts trieciennieka nosaukums par darba disciplīnas pārkāpumu, nepareizu uzvedību sadzīvē, hullīgānismu vai citādi sliktu izricību. Tā ir lieliska mācībstunda daudziem. Ta-

ču bieži vien mums vēl nesniegas rokas līdz konkrētam darbam ar cilvēkiem. Un kabinetu kļūsumā dzimst desmiti «trieciennieku», kuriem nav nekā kopēja ar šo augsto nosaukumu.

Ir vēl arī otra galējība šī jautājuma risināšanā, kad no saviem kabinetiem vēl nespējam saskatīt patiešām pašizliedzīga darba paraugus. Kas, piemēram, ticēs, ka Leņina kolhozā — saimniecībā kas jo tālu pazīstama ar saviem panākumiem — pagājušajā gadā tā arī neatradīs nevienu cilvēku, kas būtu cienīgs, lai viņam piešķir komunistiskā darba trieciennieka nosaukumu? Taču nepiešķir.

Mainīt vajag ne tikai darba stilu un metodes, mainīt vajag pašu attieksmi pret cilvēkiem. Visiem taču skaidrs, ka bez uzmanības atstāti priekšlikumi, aizrādījumi par nekārtībām sadzīves telpās, par virsstundu darbu, par sliktu nodrošināšanu ar speciālo apģērbu, kā saka, nodzen jebkuru spēti risināt arī sarežģītākas problēmas. Par to, ka šādi gadījumi nav retums, liecina sūdzību plūdi uz augstākstāvošām instancēm. Lūk, tikai viens piemērs! Ik gadus arodbiedrības rajona komitejā pēc paskaidrojumiem griežas kolhoza «Zelta vārpa» traktorists biedrs Lācis. Viņš nav kolhoza biedrs, tādēļ nav arī tiesīgs izmantot atvaļinājumu uz vispārējiem noteikumiem. Lai jautājumu atrisinātu, jāņem vērā konkrēta situācija, taču uz to ne kolhoza valde, ne arodkomiteja nav spējīgi. Bet vajadzīgs tikai viens — būt atsaucīgiem pret cilvēku vajadzībām. Starp citu, tieši no kolhoza «Zelta vārpa» nāk visvairāk sūdzību par darba samaksu.

Arodkomiteju uzmanības lokā nepārtraukti jābūt ne tikai cilvēkiem, bet arī viņu darbiem: jaunām organizācijas formām, pirmrindas pieredzei. Nu kaut vai brigādes darba forma, kuras ieviešana sniedz efektu, kas pārspēj vispārējās cerības. Tieši šī darba organizācijas un samaksas forma palīdzēja Rudzātu padomju saimniecībā visisākotnējā laikā sasniegt ievērojamas pozitīvas pārmaiņas: diennakts dzīvsvara pieaugumi sīvēniem, kas vecāki par diviem mēnešiem, pagājušajā gadā, salīdzinot ar 1984. gadu, saimniecībā pieauga par 106 gramiem, lopbarības patēriņš uz vienu centneru plesvaru samazinājās par 234 barības vienībām, galas pašizmaksa samazinājās attiecīgi par 23,51 rubli. Šķiet, vajag tikai enerģiskāk ķerties pie lietas un valstij tecēs piena, upes, papildus būs vagonu gaļas.

Taču izrādās, ka nav tik vienkārši atrauties no papīriem un uzņemties līdera godu. Lai arī cik centīgi saskaņā ar pārskatiem tika organizētas šādas brigādes pagājušā gada beigās, tikai 13,2 procenti visu laukkopju, lopkopju un mehanizatoru brigādes darba formu atzina par sev noderīgu. Šādu gadījumu ir daudz, tāpēc par to ir jārunā nekavējoties un skali.

Jautājumiem par arodbiedrības organizāciju darba stila un metožu pārkārtošanu jābūt centrālajiem arī pārskatu un vēlēšanu laikā. Par to protams, runās lauksaimniecības darbinieku arodbiedrības rajona komitejas kārtējā plēnumā. Taču jau tagad var droši teikt: katrā arodkomitejas locekļa svēts pienākums ir, kā saka, pavērsties ar seju pret cilvēkiem, izskaust formālistu visās tā izpausmēs.

M. FEDOTOVA,
agrārūnietiskā kompleksa darbinieku arodbiedrības rajona komitejas priekšsēdētāja

„Tigris“
dzīvo Galēnos. Kā?

Pie LOTOS vienību bērnišķīgā skaļuma un pat zināmas bezpalīdzības pieradušiem arī studentu celtnieku vienības var likties tikai sīks vilnītis plašajā un pat nepārredzamajā lauku darbu okeānā. Izrādās, ka tieši tā par Rīgas Sarkankarogotā Leņina komjaunatnes civilās aviācijas inženieru institūta vienību «Tigris» domāja un domām atbilstoši uzņēma M. Gorkija kolhozā.

«Liectāji» (tā puīšus un meitenes sauc kolhozā) Galēnos ieradās 5. jūlijā ar nodomu jau nākamajā dienā braši kerties pie darba, lai līdz trešā semestra beigām spētu apgūt trīsdesmit tūkstošus rubļu. Tomēr jāatzīst, ka tāda īsta un daudznozīmīga strādāšana sākusies tikai pēc pāris nedēļām. Puīši sprīž, sak, laikam jau mūs neņem par pilnu, ja nav kārtības būvmateriālu piegādē, ik pa brīdī mēs šīs, te tas traucē ritmisku darbu. Tagad arī? Nu tā... Puīši garj noveik un dzildomīgi pasmaidā. Patiešām, nekāda skaidrošana nebija vajadzīga, jo pulkstenis rādīja jau vienpadsmito stundu, bet viņi sēdēja koku paēnā. Turpat betonā malsītājs un visi citi javas gatavošanai nepieciešamie atribūti, klusums. Nav traktora, kas paredzēts, lai sagatavotu betonu no malsītāja nogādātu simts metrus tālāk, kur tiek betonēta «kabsiena» bedre. Iepriekšējā vakarā traktors salūzis, tagad darbnīcās steidzīgi remontēlot.

Var redzēt, ka noskanojums studentiem visai skābs. Un arī mums neatliek nekā cits kā vien turpmāk novēlēt lielāku veiksmi un izteikt cerību, ka šādu aizķeršanos nebūs.

Otra tikšanās ar «Tigris» dalībniekiem — pie graudu kaltes. Tur sastopam arī vienības komi-

sāru Timuru Saripovu. Viņam un pārējiem puīšiem uzticēta ugunsdzēsības sistēmas būve — sākot ar nulles ciklu un beidzot ar jumtu. Viss kārtībā, arī materiālu pietiekot. Tāpēc sākumā leka-vēto tagad cenšoties panākt ar ilgāku strādāšanu vakaros.

Studentu vasara-86

Dzīves apstākļi studentu celtnieku vienības dalībniekus apmierina, jo viņiem taču pieder pašiem sava «pils» — Līvānu māja. Arī ēdnīcā gatavotās brokastis, pusdienas un vakariņas ir garšīgas un kalorijām bagātas (it īpaši tādās reizēs, kad vienības meitenes to pagatavošanā pieliek savu roku un izdomu). Grūtības un sarežģījumus rada tas, ka nav iespējams pēc darba nomazgāties dušā. Ko lai dara, bet Galēnos nu reiz ir tā, ka tu varam ne upes, ne ezera. Reizī nedēļā vienība brauc uz pirti Vilānos. Pavisam dīvalni — vai tiešām clemā nav nevienas dušu telpas? Ja nevar atrast kurinātāju, manuprāt, vienības puīši lieiski tiktu galā pašī. Cerams, ka saimniecībā tā nebūs neatrisināma problēma.

Nu gan par darbu pietiek. Kaut arī brīvajiem brīžiem lekrīt tikai vēlas vakara stundas un nakts melnums, tieši tag ir laiks, kad visa vienība sanāk kopā. Kurš pats bijis students un strādājis celtnieku vienībā, tas nebrīnīsies par SCV dīvalnajiem svētkiem. 23. jūlijs — svētki puīšiem, 1. augusts ir Jaungada pirmā diena, bet 8. augusts — Sieviešu diena. Un kur tad vēl launo biedru uzņemšana draudzīgajā saimē. Soreiz jaunīno bija vesels desmits un viņiem, kā

saka, bija jāiziet caur uguni un ūdeni. Studentu pulkā tagad ļoti lelutušies arī trīs pusaudži. Vienības komisārs Timurs Saripovs atzīst, ka ar zēniem neesot nekādu grūtību, saprašanās izveidojusies darbā, nostiprinājusies atpūtas brīžos.

— Pavasarī, kad vienība «Tigris» tikai gatavojās darba semestrim, nemaz necerējām, ka visi kopā jutisimies tik ļoti, ka būsim tik draudzīgi, — stāsta meitenes, kuru vienībā ir tikai piecas. Ar patiesu sirsnību un laipnību viņas gādā, lai puīšiem vēl vakarā, no darba pārnākot, būtu galdā gan gardas sviestmaizītes, gan karsta tēja. Svētku reizēs neiztrūkstošī kārumi — tortes, pankūkas, arī dažādi kulinārijas brīnumi, par kuru neparastību liecina nosaukumi — «Blondīnes asara», «Iereibušī ežiši» un tā tālāk.

Puīši nāk mājās ar ziediem un daļās savās pārdomās par diēnā izdarīto. Visi kopā tad gudro, kā palīdzēt meitenēm, jo viņām pieredze celtniecībā un remontēšanā mazāka, arī domāšana šajā virzienā tīri sievišķīga. Taču uzņēmības un centības vai dīvītk, ne velti kolhoza valdes ēkā remontētās telpas var būt paraugs dažam labam mūsu pašu celtniekam.

Pirms pāris nedēļām sestdienā vienība bija ieradusies Aglonas internātskolā. Lai ne tikai pacienotos, bet arī kārtīgi pašrādātu. Sajā talkā viņi katlu mājās jumtu noklāja ar izolāciju. «Tigris» dalībnieku sarakstā ir viens gada biedrs — Lielā Tēvijas kara dalībnieks. Par viņa kontā pārskaitītajiem nopelnītajiem līdzekļiem vienība nolēmusi iegādāties velosipēdus un tos svētki nodot Aglonas internātskolas audzēkņiem. Mazajiem būs prieks, bet jauniešiem radīsies apļausma par to, cik saudzējama un mīlāma ir bērība, cik ļoti tā alkst glāstu un prieka.

Iepazīšanās ar topošajiem civilās aviācijas inženieriem atsaucā prātā to specifisko gaisotni, kāda valda jebkurā studentu celtnieku vienībā, to enerģiju, darboties prieku, to milzīgo ideju un iniciatīvu būrumu, kuras bieži vien tik ļoti pietrūkst mūsu lauku un arī pilsētu komjauniešiem. Netīcu, ka mūsējie būtu vairāk noslogoti. Drīzāk gan tādi apdzīsuši un izplēņējuši, negribīgi. Tieši tāpēc vajadzētu mest pie malās nicīgos smīnus, sak, neizmācieties mums ar savu draudzību, lieciet mieru... Dīvalna nostāja. Par to, manuprāt, nekavējoties ir pavisam nopietni vajadzētu padomāt arī M. Gorkija kolhoza komjaunatnes komitejai. Līdz studentu celtnieku vienību darba semestra beigām vēl pāris nedēļas. Un kopā pa šo laiku var izdarīt tik daudz.

«Tigris» gaida draugus!
L. STRODE
A. MELNIKA foto

Tāda parasta biogrāfija

Visdrīzāk viņu būtu vajadzējis sastapt kādas upes vai ezera krastā ar maksimāli rokās, varbūt pat mežā, lasot ogas un sēnes. Nu labākajā gadījumā — kādā kūrortā. Taču mēs tikamies Līvānos — 21. pārvietojamās mehānizētās kolonnas mehāniskajās darbnīcās. Kaut arī Anatolijs Dukalskis būtībā atradās savā kārtējā atvaļinājumā. Nevar nosēdēt mājās. Ja zina, ka traktorān vajadzīgs nopietns remonts. Kas gan cits, ja ne pats saimnieks ar to vislabāk tiks galā?

— Nav mierīgs prāts, kad ar manu tehniku nopemas citi, — saka mehānizators. — Katram mežglāim, katrai skrūvītei, kā saka, sava vāļība, kas zināma tikai saimniekam.

Daudz ūdeni aiztecējis kopš tiem laikiem, kad pēc dienesta Anatolijs atnāca pie melioratoriem. Mainīās organizācijas nosaukumi nemainīgi stabila palika strādnieka attieksme pret savu pienākumu. Viņš nebija no pasaules skrējējiem — ja vienreiz sāks garš un grūts ceļš, tad arī solo pa to stingri un noteikti.

Sākumā Anatolijs bija maigas šoferis. Vadītāji pamanīja centību un drīz vien iedalīja pašam savu mašīnu. Tagad Anatolijs Dukalskim uzticēts K-701 ar minerālmēsli klijdētāju.

— Varbūt materiālā zinā ko ieguvāt? — jautāju, kad centos

noskaidrot, kāpēc mainīja specialitāti.

— Alga faktiski palika tāda pati kā iepriekš. Kādam gluži vienkārši vajadzēja uzņemties arī šo smāgo darbu. — atbildēja meliorators.

Patiešām šoferiem tomēr ir neapmierinošs priekšskats stāvoklis

PIECGADES
PIRMRINDNIEKI

nekā mehānizatoriem. Kaut vai tāpēc, ka viņi redz jaunās pilsētas, tiekas ar interesantiem cilvēkiem. Bet te cauru gadu no rīta līdz vakaram viens un tas pats — varenā K-701 kabīne, lauki no pāri tiem balts kalnu mākonis. Pavasaros un rudenos saerro slapjums un dubļi, dolo-mita miltu trūkums bieži vien rada neparedzētas dīkstāves. Neskatoties uz visu, Anatolijs Dukalskis pusgada plānu izpildīja par 132 procentiem.

Atziniņi par A. Dukalski izteicās arī kaļķošanas darbu meistars J. Lācis:

— A. Dukalskis pie mums strādā jau divdesmit divus gadus. Sajā laikā viņš nav pielāvis ne mazāko pārkāpumu. Par pašizliedzīgu darbu ir saņēmis daudz patēriņas, apbalvots ar Goda rakstiem. A. Dukalskim jeb-

kurā situācijā var uzticēties. Paši redziet — cilvēks atvaļinājumā, bet ik pa brīdī mēs ierīzējas darbnīcās.

Darba mīlestība mantota no vecākiem, tagad to pārmanto bērni. Dēls Edgars vēl ir Līvānu 1. vidusskolas audzēknis, bet vasarās strādā tēva organizācijā. Sestās klases audzēknis Jānis iztaujāt mēs varējām tieši darbnīcās, kur zēns bija ierādies, lai palīdzētu tēvam. Par ko klūt, zēns vēl nav izlēmis. Taču viens ir pilnīgi skaidrs — tāpat kā tēvs dzīvi saistīs ar tehniku. Aug arī meita Sanita. Gan tētis, gan mamma, gan brāļi drīz vien varēs viņu apsveikt pirmajā skolas dienā...

Mellorācija nav viegla lieta. Tajā skaitā arī kaļķošana. Piemēram, galīgi nomocijās mehānizatori ar rūpnīcā ražotajām cisternām, pareizāk sakot, to riteņiem, ar kādiem pavasarī uz lauka labāk nav ko rādīties. Anatolijs Dukalskis bija viens no tiem, kurš letēca nomainīt. Pierīkoja KAMAŽa asi, bet ritenus «aizņēms» no K-700. Tagad nebaida nekāds šķidrons. Priekš melioratoru pieredze noderējusi arī citiem — to pārmantoja gan drīz visi kaimiņi.

Pusgada plāns augšņu kaļķošanā sekmīgi izpildīts. Tas ir pārsniegts pat par 1 000 hektāriem. Aiz skaitliem — cilvēki. Išli sava darba entuziasti. Viņu vidū arī Anatolijs Dukalskis.
K. AMATNIEKS

Mātes laime

Anna Skutele ir no tās paaudzēs, kas sevi sāka apzināties kā īsti zemes saimnieki un strādnieki tūlīt pēc kara. Vācu fašistiskās okupācijas gadi ar pārdzīvoto šausmiņu notikumu virknēm bija palikuši tur, bērniņā, kas aprūpīti viesies pārāk agri. Un pārāk agri bērniem bija jāklūst par jauniešiem, ar vēl nestiprām rokām jāķeras pie pieaugušo darbiem. To bija milzums, bet darītāju trūka. Sākās kolektīvizācija, pirmie gājēji kopu darbos bija pusaudži. Tādi kā Anna tolaik, paldiem gādīgie.

Kolhoza par pilntiesīgu locekli aizvadītais darba stāžs viņai ir 35 gadi. Vienā un tajā pašā brigādē, turpat pie mājām. Sākumā laukkopībā, tad par zirgkopēju. Tagad viņa pensijā, izaudzinājusi četras brašas meitas un trīs dēlus. Tie ir māmuļas visdārgākais lolojums, viņas vislielākā laime. Dzīve gājusi savus likteņceļus, auguši bērni, skoloti, apkaimē viss mainījies, tikai māmuļas sirdī nemainīga palikusi mīlestība pret bērniem. Viņi ir tie paši, kas te pa pagalmu dipināja īsās kleitiņas un biksītēs, ar savu bezrūpību un čalām katru iepriecinot. Bet — vai katrs zināja, ko tas maksāja māmuļai...

Kad apprecējās ar Staņislavu, vienu no brašākajiem puīšiem sādžā, vajadzēja padomāt par savu māju. Kāda veca pensionāre pārdeva viensētu. Ēkas tolaik turējās vēl tīri pienemamā izskatā, atradās netālu no lielceļa, lai bērniem būtu labāka iešana uz skolu. Vīrs strādāja par brigadieru. Drīz radās pieaugums ģimenē — janvārī piedzima Juris. Kad mājā ienāk bērni, tā ir zīme, ka veidosies stipra un satīcīga ģimene. Piedzima otrs dēliņš, tad nāca meitas, vēl viens dēliņš.

Daudzi ar sajūsmu vēroja brigadieru lielo ģimeni — tur viss bija vislabākajā kārtībā. Nenoģurusi kolhoza darbos gāja māmuļa, tikpat nīpri kā dziedādama antecēja mājas soli. Rūpju bija gana gan ar lielākajiem, kuri bija jālatz skolā, gan ar mazākajiem, kuri dzīvoja pa mājām

Tikko visi, kam ejams, no rīta izvadīti viņu gaitās, kad jau jādama par pusdienu gatavošanu. Visiem jāsakārto drēbes un apavi. Māmuļa bija kā tas labais garīnš, kurš katram atrod mīļu vārdu, nomierina, arī kādreiz sarbar, ja kāds ko slīktāku izdarījis, vai nav darijis, kas bija jādara. Bet viņa nekad nepalikla jauna. Tā jau tautā saka: mātes esot tāds pērkonis, kurš tikai zibsnī, bet nesper.

Viss ritēja savu gaitu. Pamazām sāka atjaunot ēkas. Pirmo, kā tas daždien laukos mēdz būt, vajadzēja pārbūvēt kūtiņu, kur izmitināt lopus, nojumi sienu glabāšanai, citas saimnieciskās ēkas. Tad kārtā pienāca arī dzīvojamajai ēkai. Pēc vētras Jēkabpils mežrūpsaimniecības Silaines mežos bija daudz izgāztu koku. Tur ar treilētājtraktoru strādāja viņas brālis Pēteris Pastars. Saģatavoja pāris kravas skaistu baļķu, samaksāja par mašīnu un atveda tos māsai. Kas par to, ka tālu, toties bija mazliet lētāk nekā materiālus jaunās mājas celšanai gādāt uz vietas. Būvniekiem jau katrā kapeika ir no svāra, katrā paredzēta sava vieta.

Kāds gads apritēja, kamēr māja bija gatava.

— Jurgus nosvinējām tieši uz Oktobra svētkiem 1973. gadā, — šķetinot atmiņu pavedienu, atceras Anna Skutele. — Tie bija mūsu ģimenes lieli svēki. Visa būvēšanās nu bija pabeigta, bijām mazliet atjaunojuši arī veco dārzu, iestādīti jaunas ābeļītes un plūmju kociņus.

Nelaime nenāk brēkdama. Tā ne saukta, ne acināta pielavījās šai mājai, šai satīcīgajai ģimenei.

— Pagalmā mums auga simtgadīgs osis un liela kļava. — lēni šķetinās atmiņu kamols. — Ja jau tas sācis ritēt, tad jālauj vaļā. Te māmuļas sirds izraud savu sāpi, ar vārdiem un nopūtām tā kā avots no pazemes dzīlēm izplūst ārpusē, sasaistot kopā senu ticējumu ar ģimenes parašam, pašas skaudros vērojumus, pārdzīvojumus. — Bija vēl jāloksnēji un stipri. Te ne no šā, ne no

tā nokalta, aizgāja bojā acu priekšā. Ja nokalst kokis, tad kādam no salmes jāmirst. Tā arī bija. Kādudien Staņislavs no darba pārnāca pavisam sašļucis, apgūlās. Nomira tikpat pēkšņi kā tie koki...

Apbērējusi dzīvesdraugu, Anna palika viena ar bērniem. Divi vecākie dēli — Juris un Jānis bija dienestā armijā, meitas — un trešais dēls Jāzeps — palika mājās. Pašai mazākajai ģimenes atvasītei — Marijai — bija vēl tikai septiņi gadiņi. Ko lai iesāk?

Kas to lai saskaita, cik asaru izlēja māmuļa par savu grūto likteni, bet viņa saņēmas, ar vēl lielāku enerģiju gāja kolhoza darbos, ar vēl lielāku pacietību un lejtību gādāja par bērniem. Tagad viņai bija jāstrādā par diviem — arī par nēlaiķi. Lielākie bērni bija pirmie palīgi. Un, redzot, kā viņi cenšas padarīt darbus, lai māmuļai būtu vieglāk, viņai nožuva slēptās asaras...

...Visas dzīves grūtības nu ir aiz muguras. tālu prom aiz gadiem. Marija drīz pabeigs mācības vietējā Salas astoņgadīgajā skolā, varēs pievienoties lielākiem brālīem un māsām, klūt par patstāvīgu strādātāju un pelnītāju. Vecākais dēls Juris nodibinājis pats savu ģimeni, dzīvo jaunā mājā kolhoza centrā Smelteros, strādā par šoferi. Arī Jānis ir kolhoza šoferis, brauc ar kravas automašīnu, grāmatvedībā kolhozā strādā meita Anita. Rudenī pārnākam no armijas gaida Jāzeps. Viņš tāpat šoferis, kā vecākie brāļi, nosolījis atgriezties darbā kolhozā par elektrīķi. Viena no meitām — Valentīna — ir šuvēja, strādā Preiļos, otrā — Ināra — nolēmusi klūt par speciālisti piena rūpniecībā, mācās Rēzeknes piena konservu kombinātā par sviesta meistari.

Nu viņi visi jau lieli un patstāvīgi, pat pati mazākā, vairs nebaidās tālu ceļu un viena aizbrauc uz republikas viņu malū, Ap Skutelu mājām šovasar šalko rudzu lauki — stipruma un pārtības simbols.

A. RANCĀNS
Dzeržinska kolhozs

SPORTS

Preiļu zēni — finālā!

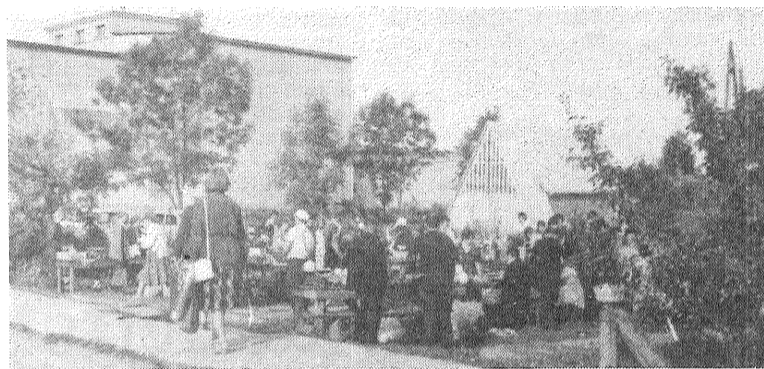
Republikas specializēto olimpisko rezervoju bērnu un jauniešu sporta skolu futbolisti piedalās kausa izcīņas sacensībās. Tās notiek zonās — divos riņķos, pēc tam būs fināls. (Rīgā, no 29. līdz 31. augustam.)

Zonālo sacensību noslēguma spēles ritēja Preiļos un bija veiksmīgas mājiniekiem — mūsu jaunie futbolisti (dzimuši 1975. gadā) izcīnīja vietu finālā. Treneris V. Točko informēja, ka Rīgā gaidāma spēkošanās ar Daugavpils, Liepājas, Ventpils un, protams, ar Rīgas jaunajiem futbolistiem.

Kā redzat fotoattēlā, zēniem ciņas spars liels. Lai krājas meistarība!

Stadionā pabija K. PRIEDITIS

Kā mūs apkalpo?

Tirgū... pa dubļiem

Ieskatiēties uzmanīgi fotoattēlā! Preiļu tirgus dzīve norit iepakā. Pēc lietus (ipaši jau rudenī) cilvēkiem te burtiski jāmiņcās pa dubļiem. «Kad Preiļos uzceļ jauno tirgu?» — pamatoti vaicā ledzīvotāji.

Daugavpils centrālā tirgus Preiļu filiāles vecākais kontrolle-ris Antons Spīķis paskaidroja: «Si ir pagaidu vieta tirdzniecī-bai. Pilsētas ģenerālplānā tirgum atvēlēts laukums mazliet patālāk — pie Valmieras ielas, Tur, grī-bu uzsvērt, būvēs arī jauno au-toostu. Tātad laudim būt ērti — pārdod vai iepērcies, tuvu ir sa-tiksme. Jaunā tirgus projekts ir izstrādāts, izveidots arī attiecīgs makets, kurš, kā jau ziņots, bija izstādīts apskatei pilsētas izpild-komitejā. Diemžēl ar to viss beidzās. Kas un kad tirgu būvēs, nezīnu.»

Lūdzam uz šo jautājumu atbil-dēt Preiļu pilsētas izpildkomite-ju. Un vēl — vai pašreizējo tir-gošanās vietu nevarētu labiekār-tot? Teritorijas līmenis jāpaaug-stina (kaut ar biežāku kārtu iz-dedžu), jāuzceļ nojumes (lai cil-vēki un prece nemirktu lietū, nekarstu saulē). Aizbīdināties, ka trūkst materiālu un darba-spēka, gan nevajadzētu. Cītur (piemēram, Madonā) pilsētu lab-iekārtošanā daudz paveic sabied-riskā kārtā. Un izdedži pagaldām nav deficīts. Vai problēma būtu dažī balkēni un nedaudz šifera plākšņu?

Varbūt pamēģināt organizēt tāku? Tirgus pakalpojumus taču izmanto katrā ģimenē.

K. PRIEDITIS
AUTORA foto

Laikraksta «Lenina Karogs» 7. augusta numurā redakcijas lauk-saimniecības nodaļas vadītāja A. Rancāna vainas dēļ rakstā «Kas kalīte nedzīvot...» nepareizi uz-rakstīti rušoniņu I. Pīruškas un

A. Sprūga uzvārds. Atvainojamies minētajam biedrīem un lasītājiem. Rakstā «Kāpēc dīko kombaini?» pareizi jābūt «labākais kombainieris Pēteris Škromāns» (2. sleja, 3. rindkopa no apakšas).

Redaktors V. PETROVS

ATTELĀ: pagalmā pie jāņogu krūma sapulcejušies Anita, Juris, Ināra, Valentīna un viņu māmuļa Anna. Vecākais dēls tobrīd vēl bija darbā ar autoceltni, bet jaunākais dēls — armijā, meita — ciemos pie radiem.

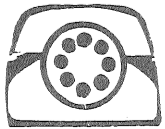
TV Viļņa

12. augustā, 10.30 — Mākslas filma «Suna Cevila piedzīvojumi». 1. sērija, 11.00 — Koncertfilma. 11.30 — Dokumentālā filma «Iesim kopā tumsā». 11.50 — Mākslas filma «Albatrosa» pēdējais reiss». 1. sērija, 23.10 — Pasaules čempionāts basketbolā sievietēm.

13. augustā, 10.30 — Mākslas filma «Suna Cevila piedzīvojumi». 2. un 3. sērija, 11.30 — Dokumentālā filma. 11.50 — Mākslas filma «Albatrosa» pēdējais reiss». 2. sērija, 19.30 — Klasiskās mūzikas koncerts. 20.00 — Panorāma, 20.30 — «Laiks». 21.40 — Mākslas filma «Kapteini Grantu meklējo». 4. sērija, 22.45 — Pasaules čempionāts basketbolā.

Laikraksts «Lenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинского знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

OLAINES TEHNOLOGISKAIS TEHNIKUMS

uzņem audzēkņus šādās speciālitātēs: tehniķi mehāniķi, tehniķi tehnologi, tehniķi plastmasu tehnoloģijā, tehniķi ķīmijā analītiskajā ķīmijā.

Iesniegumus pieņem ar astoņgadīgās skolas izglītību — no 1. jūnija līdz 31. jūlijam, ar vidusskolas izglītību — no 1. jūlija līdz 14. augustam.

Personas ar astoņgadīgo izglītību kārtos iestājesāmenus no 25. jūnija līdz 5. jūlijam un no 1. līdz 20. augustam šādos priekšmetos: dzimtajā valodā (diktāts), matemātikā (vārdos), ar vidusskolas izglītību no 1. līdz 22. augustam dzimtajā valodā (sacerējums), ķīmijā (vārdos).

Tehniķiem mehāniķiem jākārto eksāmeni dzimtajā valodā un literatūrā (sacerējums), matemātikā (vārdos).

Bez iestājesāmeniem uzņem audzēkņus, kuri astoņgadīgo skolu vai vidusskolu beigusi ar atzīmēm «4» un «5».

Tehnikuma audzēkņi saņem stipendiju, ir kopmitne un kopgalds.

Tehnikums atrodas 20 kilometru attālumā no Rīgas un Jelgavas. Ir laba autobusu un dzelzceļa satiksme.

Dokumentus var izsūtīt pa pastu.

Adrese: 229014, Rīgas rajons, Olaine, Mendeļejeva ielā 8. Telefoni: 963163, 962141, 963363.

Dokumentus pieņem katru dienu no plkst. 9.00 līdz 18.00, sestdienās no plkst. 9.00 līdz 15.00.

OGRES 43. PTV

(228300, Ogrē, Meža prospektā 13, tālruni 24711, 24668)

aicina vidusskolu audzēkņus, kuri beiguši 9. klasi, turpināt mācības II kursā un apgūt sekojošas profesijas:

šuvēja motoriste,

aditāja,

grodotāja.

Mācības notiek latviešu un krievu valodā. Mācību laikā audzēkņi saņem bāzes uzņēmuma stipendiju un 50 procentus no ražošanas praksē nopelnītās summas. Absolventi strādā Ogres ražošanas apvienībā. Ir kopmitne.

PĀRDOD māju Līvānos, Zaļajā ielā 16. Izzainas pa telefonu — Rīga 575587 vai rakstiski: Ogres raj., Jumpravas c. «Pārkrēšļos». Stikāns.

Sākusies parakstīšanās uz laikrakstiem un žurnāliem 1987. gadam.

Cienijamie laikraksta «LE-ŅINA KAROGS» lasītāji, neaizmirstiet atjaunot abonementu!

PĀRDOD māju Līvānos, Zem-gales ielā 13.

Lēni, lēni nobirst skuļas, Kriet un gulst pie priedes kājām, Tā tu nobirdīni sapņus, Aizejot uz mūža mājām.

(L. Zamaiča)

Sērojam līdzī piederīgajiem, ANDREJU LESNIEKU pēdēja gaitā izvadot.

Līvānu EMBK mednieku pirm-organizācija

Tir. 13 248 eks. (latv. val. 9 543 eks., krievu val. 3 705 eks.).

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400. Daugavpils, Valkas ielā 1. Indekss 68169. 1. nos. iespiedoksnē. Ofsetiespiedums. Pas. 987.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

TĀLRUNI: redaktoram — 22059, redaktora vietniecei izdevu-mam krievu valodā un atbildīgajam sekretāram — 22154, redaktora vietniekam, lauksaimniecības un partijas dzīves no-daļām — 21996, rūpniecības un celtniecības nodaļai — 21759, vēstjuļū, sabiedrisko organizāciju un skolu dzīves nodaļai — 22203, informācijas nodaļai — 21769, fotokorespondentam — 21985, grāmatvedībai, uzzinām par sludinājumiem — 22305.